

КЕЙТ СТЮАРТ

ЯТОТО

Превод от английски език
Юлия Чернева

Уо

ЕГМОНТ

Ю

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло,
нито части от нея могат да бъдат възпроизведжани
под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Flock*
Copyright © Kate Stewart 2020

The right of Kate Stewart to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form, or by any means (electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise) without the prior written permission of the publisher.

All rights reserved.

Превод Юлия Чернева

Редактор Рагка Бояджиева

Коректор Милена Александрова

Дизайн на корицата Биляна Славкова, Kontur Creative

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2023

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-3006-4

Посвещавам тази книга на брат ми Томи, който смело нарича нещата с истинските им имена, без значение с каква компания се събира. Благодаря ти, защото ме научи, че няма нищо лошо да се съмняваш, но не и постоянно да мислиш за това.

Приеми цялата ми обич и уважение,
мое малко братче.

Има една легенда за птичката, която пее само веднъж в живота си, но по-сладко от всяко друго земно създание. Още щом напусне гнездото си, тя гири трънлив храст и няма покой, докато не го намери. Тогава запява сред безпощадните му клонки, притискайки гръд към най-гългия им и остър шип, за да умре, извисена над своята агония, надпяла и чучулигата, и славея. Възхитителна песен, заплатена с живота. Но целият свят притихва заслушан и дори бог на небето се усмихва. Защото най-хубавото се добива само с цената на голяма болка... или поне така е според легендата.*

„Птиците умират сами“, Колийн Маккълору

* Превод Мариана Екимова-Мелнишка, 1982 г.

Пролог

Израснах болна.

Нека поясня. Израснах, вярвайки, че истинските любовни истории включват мъченик или изискват огромна саможертва, за да бъдеш достоен.

Любимите ми книги, любовни песни, филми и онези, които ще запомня завинаги, са ме карали да тъгувам дълго, след като съм прелистила последната страница, акордите са заглъхнали или са се извъртели финалните надписи.

Заради това вярвах, внушавах си да вярвам и развих мазохистично романтично сърце, което доведе до заболяването ми.

Когато преживях тази история, моята изопачена приказка, още не бях осъзнала това, защото бях млада и наивна. Поддадох се на изкушението и хранех онзи пулсиращ звяр, който ставаше все по-жаден с всеки разрез, всяка атака и всеки удар.

Това е новото на художествената измислица срещу реалността. Не можеш да изживееш повторно собствената си любовна история, защото докато осъзнаеш, че я изживяваш, тя е свършила. Поне такъв беше случаят с мен.

Години по-късно съм убедена, че съм пожелала моята история да съществува заради заболяването ми.

И всички бяха наказани.

Затова съм тук, за да подхранвам, да тъгувам и може би да излекувам болестта си. Тук започна всичко и тук трябва да приключа.

Мястото, което ме обсебва и ме създаде, е граг на призраци. Няколко седмици преди деветнайсетия ми рожден ден майка ми ме изпрати да живея при баща ми – с него бях прекарала само няколко лета, когато бях много по-малка. Още с пристигането си бързо научих, че позицията му относно биологичното му задължение не се е променила и той се придържа към същите правила, както когато бях малка – да ме вижда рядко и да не ме чува никога. Трябваше да спазвам строг морал и да бъда отличничка в училище, за да отговарям на неговия стандарт на живот.

През месеците, които последваха, затворничка в неговото царство, аз, естествено, правех точно обратното – провалях се и петнях името му.

Тогава изобщо не съжалявах, поне що се отнасяше до баща ми, докато не бях принудена да се справям с последиците.

Сега, на двайсет и шест години, все още го преживявам.

Ясно ми е, че никога няма да превъзможна Трипъл Фолс или да преодолее времето, което прекарах там. След години на съпротива това е изводът, до който стигнах. Сега съм различна, но бях различна и когато заминах. След като се случи всичко, бях твърдо решена никога да не се връщам. Вбесяващата истина, която открих обаче, е, че никога няма да мога да продължа нататък.

Това е причината да се върна. За да се помирят със съдбата си.

Не мога повече да пренебрегвам ненаситното настояване на сърцето ми, биещо в гърдите, или постоянното натякване на подсъзнанието ми. Никога няма да бъда жена, способна да се откаже, да остави миналото там, където му е мястото, колкото и да искам.

Шофирайки по криволичещите пътища, смъквам стъклото и се наслаждавам на студа. Нуждая се от вцепеняване и притъпяване на болката. Откакто излязох на магистралата, в съзнанието ми се въртят спомени, които отчаяно съм се опитвала да потисна по време на будните ми часове, откакто избягах.

Сънищата ми обаче отказват да ме освободят, сънищата поддържат войната, бушуваща в главата ми, загубата, която разкъсва сърцето ми, и ме принуждават да преживявам повторно най-трудните моменти, отново и отново, в агонизираща затворена верига.

Години наред се мъча да се убедя, че има живот след любовта.

И може би за другите е така, но животът не беше толкова милостив към мен.

Приключих с преструвките, че не съм оставила по-голямата част от себе си сред тези хълмове и долини, сред морето от дървета, което пази тайните ми.

Въпреки студения полъх на вятъра по лицето ми усещам топлината на слънцето с кожата си. Все още мога да видя как силуетът му засенчва светлината и чувствам трепета на сигурност първия път, когато той ме докосна, и тръпките след допира му.

Все още ги усещам всичките, моите момчета на лятото.

Всички сме виновни за онова, което се случи, и всички заслужаваме присъди. Бяхме безгрижни и безразсъдни, мислехме, че младостта ни прави не-уязвими, освободени от греховете ни, и това ни струваше много.

Върху предното стъкло на колата ми лениво навява сняг, засипва гърветата и покрива земята наоколо, когато излизам от магистралата. Скърцането на гумите върху чакъла кара сърцето ми да блъска в гърлото и ръцете ми започват да треперят. Минавайки покрай безкрайните вечнозелени гървета от двете страни на пътя, се убеждавам, че изправянето ми очи в очи с миналото ми е първата стъпка към сблъсъка с онова, което ме измъчва от години. Всичко, което ми остана, е да размишлявам в изградения от мен затвор. Истината, пред която съм решила да се изправя, е най-категоричната и най-осакатяващата.

Повечето хора мислят, че изживяването на една изпепеляваща любов е благословия, но аз го смятам за проклятие. Проклятие, което никога няма да мога да премахна. Никога няма да срещна любов, както се случи тук преди толкова много години. И не искам. Не мога. Все още съм болна от нея.

В съзнанието ми няма съмнение, че за мен това беше любов.

Кое друго привличане може да бъде толкова силно? Кое друго чувство може да ме пристрасти до точката на умопомрачение? Да ме накара да направя нещата, които направих, и да живея с тези спомени в тази призрачна история.

Дори когато почувствах опасността, се подгадох.

Не се вслушах в нито едно предупреждение. Отгадох се в доброволен плен. Оставих любовта да ме управлява и съсипе. Изиграх ролята си с широко отворени очи, изкушавайки съдбата, докато тя нанесе удар.

Никога нямаше да има бягство.

Спирам на първия светофар в покрайнините на градчето, опирам глава на волана и си поемам дълбоко дъх няколко пъти, за да се успокоя. Мразя факта, че все още съм толкова безпомощна към емоциите, които предизвика у мен това пътуване – въпреки жената, в която вече съм се превърнала.

Издишвам дълбоко и поглеждам назад към чантата, която хвърлих на задната седалка след решението си само преди няколко часа. Докосвам годежния си пръстен и го въртя на пръста си, докато ме пронизва още една болка от вина. Цялата надежда за бъдещето, която градях от години, се изпари в минутата, когато сложих край на връзката ни. Той отказа да вземе обратно пръстена и аз още не съм го свалила от ръката си. Тежи ми – лъжа на пръста ми. Времето, което прекарах тук по-рано, причини и друга косвена жертва, една от многото.

Бях сгодена за мъж, способен да спазва обетите си, мъж, достоен за обвързване и безусловна обич – лоялен човек с непроменливо сърце и топъл дух. И към него не бях справедлива. Никога нямаше да го обичам така, както съпруга обича съпруг.

Той беше утеха и приемането на предложението му означаваше улегналост. Един-единствен поглед към лицето му, когато отмених предстоящата ни сватба, ми даде да разбера, че съм го съсипала с истината.

Истината, че принадлежа на друг. Че всичко, което е останало от сърцето, тялото и душата

ми, принадлежи на мъж, който не иска да има нищо общо с мен.

Агонията, изписана на лицето на годеника ми, ме тласна към точката на пречупване. Той ми беше дал любовта и предаността си, а аз ги бях захвърлила. Причиних му онова, което бяха причинили на мен. Неподчинението на сърцето ми, моя господар и звяр, ми коства Колин.

Няколко минути след като освободих и двамата ни, събрах багажа си и заминах, търсейки още наказание. Подкарах в нощта, знаейки, че времето няма значение. Никой не ме чакаше.

Изминаха повече от шест години, а аз отново започвам от нулата, обратно в живота, от който избягах, и чувствата ми бушуват в мен, докато се мъча да се убедя, че зарязването на Колин не беше грешка, а необходимо зло, за да го освободя от лъжите, които му наговорих. Постъпих неправилно с него, като дадох обещания, които никога нямаше да изпълня, и нямаше как да му дам още – да го обичам и да се грижа за него в болест и здраве, защото не бях разкрила колко съм болна.

Не му казах как съм позволила да бъда използвана, опустошена и понякога унижавана до точката на извратеност... и че обожавях всяка секунда от това. Не казах на годеника си как обезкървих сърцето си – държах го гладно – докато то вече нямаше друг избор, освен да бие в отчетлив ритъм, съвпадащ с туптенето само на едно друго сърце. Правейки това, аз провалих шансовете си да осъзная и да приема онзи вид любов, която лекува, а не наранява. Единствената любов, която съм познавала или жадувала, е онази, която ме държи болна – болна от копнеж, от страстно желание, от потреб-

ност, от тъга. Изопачената любов, която оставя белези и разбити сърца.

Ако не мога да тъгувам гостатъчно, за да се излекувам, докато съм тук, ще остана болна. Това ще бъде моето проклятие.

Може би за мен никога няма да има щастлив живот, защото изпуснах шанса си, като се настроих към тъмната страна. Приспособих се заради онази една година, освободих загръжките си, като реагирах на отхвърлянето и болката, и изгубих всякакъв морален усет за себе си.

Това са неща, които не изричаш на глас. Това са вид изповеди, които жени, внушаващи уважение, никога не трябва да изговарят. Абсолютно никога.

Сега обаче е време да призная, повече пред себе си, отколкото пред някой друг, че сама попречих на шанса си да имам нормална и здравословна връзка заради начина, по който съм устроена, и заради мъжете, които ме направиха такава.

На този етап искам само да се помиря със себе си и това, което съм, какъвто и край да получа.

Най-трудната част от всичко това не е гонимикът, чието сърце разбих, а знанието, че никога няма да притежавам единствения мъж, на когото сърцето ми е било вярно.

Поглъща ме безпокойство, когато изплуват още спомени. Все още помня мириса му, усещам твърдия му член в мен, долавям леко соления вкус на семенната му течност и виждам доволния поглед в премрежените му очи. Все още чувствам непогрешимия изблик в погледите, които си разменяхме, чувам тътена на мрачния му кикот и усещам целостта и завършеността от докосването му.

Колкото повече се приближавам, толкова повече спомени нахлуват в съзнанието ми. Решимостта

ми да се изправя пред онова, което ме обсебва, започва да се разпада парче по парче. Защото имам известна представа как изглежда истинският край и не мога да го избягвам повече.

Може би няма лек и продължаване нататък, но е време да се справя с недовършената работа.

Нека ловът на призраци започне.

ПЪРВА ЧАСТ

Тогава

Първа глава

Приближавам се до масивните порти от ковано желязо, намирам кода, който ми даде Роман, и зяпвам, когато влизам и разпрострялото се във всички посоки имение се появява пред погледа ми. Безброй акри с блестяща трева и тук-там гървеша обграждат огромна къща в далечината. Колкото повече се приближавам, толкова повече се чувствам като чужденка. Вляво от този дворец има гараж за четири коли. Подминавам го и избирам да паркирам на кръглата алея пред вратата. Слизам от колата и протягам крака. Пътуването не беше дълго, но крайниците ми натежаваха с всеки километър, докато се приближавах. Въпреки че къщата е внушителна, на мен ми прилича повече на затвор и днес е първият ден от излежаването на присъдата ми.

Отварям багажника, взимам няколко от чантите си и се качвам по стъпалата, оглеждайки безупречно чистата веранда. Нищо около това място не изглежда примамливо, освен земята, върху която е построено. И всичко вони на пари.

Затръшвам с крак вратата зад себе си и оглеждам фоайето, където има самотна маса с голяма,

празна ваза, която със сигурност струва повече от колата ми. Вдясно от мен има голямо стълбище, а вляво – официална трапезария. Решавам да пропусна самостоятелната обиколка, притискам с рамо телефона до ухото си и помъквам чантите си към втория етаж. Тя отговаря на второто позвъняване.

– Хей, момиче, успях.

– Глупости – поздравява ме типично Кристи.

Влизам в определената ми килия и се оглеждам наоколо. Вътре има чисто бяло легло с балдахин, осигурено от баща ми, гардероб със същия цвят, скрин и тоалетка. Чисто бялото е царствен избор и изобщо не е като мен, но това не е изненадващо. Той не ме познава.

– Ще бъде само до следващата есен.

– Една година, Сесилия, цяла една година. Накоро завършихме гимназия. Това е последното ни лято, преди да започне колежът, а майка ти реши да отдели време *за себе си*?

Това не е цялата истина, но аз я оставям да мисли така заради майка ми, защото все още не знам как да го обясня. Тъжната истина е, че майка ми получи нервна криза с епични измерения, в резултат на която загуби работата си и едва свързваше двата края, за да плаща сметки, които вече не можеше да си позволи. Гаджето ѝ ѝ предложи да отиде да живее при него – *само тя*, не и дъщеря ѝ, копелето. Мама и аз винаги сме били близки, но дори аз вече не мога да я позная. Въпреки усилията ми да бъда нейното добро момиче, преди няколко месеца тя се затвори в себе си и седмици наред денонощно пиеше коктейли „Бял руснак“, докато накрая престана да става от леглото. Изостави ме напълно в търсенето на ежедневно опиянение. Макар да се

опитвах и отчаяно да я притисках за логични договори и отговори, които тя не искаше да ми даде, нямах абсолютно никаква представа как да ѝ помогна, затова не я притесних с предложените от баща ми условия за пребиваване при него.

Да я гледам как се съсипва така беше ужасяващо и в нейното състояние не исках да страда от лишения, особено след всичките ѝ години като самотен родител. Когато положението стана отчайващо, помолих баща ми да увеличи детската издръжка – само временно – за да ѝ помогна финансово, въпреки че парите, които той изпращаше всеки месец, без да пропусне, бяха капка в морето за него – цената на един от ушитите му по поръчка костюми. Той отказа и малко преди да завърши гимназия подписа последния чек. Изглеждаше по-скоро като последно заплащане за извършени услуги, сякаш мама беше негов служител.

И в най-буйните си фантазии не мога да проумея как са се чифтосали в определен момент, нито как точно са ме заченали, защото това са двама души, които не би трябвало да се размножават. Те са пълни противоположности. Майка ми е – или поне доскоро беше – свободен дух с множество пороци. Баща ми е консервативен, критичен и с военна самодисциплина. От онова, което помня, графикът му е като часовник и рядко се променя. Той се събужда, прави гимнастика, изяжда половин грейпфрут, после отива на работа и се труди, докато слънцето залезе. Единствената му глезотия, когато бях по-малка, бяха няколко чашки джин след дълъг ден. Това е всичката лична информация, която знам, заради дискретността му. Останалото мога да потърся в интернет. Баща ми притежава компания „Форчън 500“, която по-рано работеше с химични

вещества, а сега произвежда електроника. Небостъргачът му е на малко повече от час път в Шарлът, а главният му производствен завод е тук, в Трипъл Фолс. Сигурна съм, че го е построил тук, защото е израснал в това градче, и не изпитвам абсолютно никакви съмнения, че с удоволствие натрива успеха си в носовете на бившите си съученици, някои от които сега работят за него.

От утре и аз ще бъда един от служителите му. Нямам доверителен фонд, поне такъв беше случаят през годините, които прекарах с мама в нашата порутена къща под наем. На двайсетия си рожден ден ще наследя голям брой акции във фирмата, както и тлъста сума пари, и знам, че моментът е избран нарочно, защото баща ми никога не е искал мама да припарва близо до богатството му. В това отношение омразата му към нея е очевидна. Добавете и факта, че той е давал минималното през годините, държейки мама на съответното ѝ място в хранителната верига, и лесно ще разберете, че няма трайни чувства към нея.

За кратко време живях от двете страни на бедността заради техния нощен и дневен начин на живот и напук на желанията му, ще взема акциите и парите и ще се опълча. Веднага щом стъпя на краката си, майка ми никога повече няма да работи. Всеки мой успех, а аз съм твърдо решена сама да си изкарвам прехраната – като изключим страха да се проваля – наред с вероятността, че залагам на себе си, и накрая това ще се отрази на нея, е онова, което ме доведе тук. За да осъществя плана си обаче, трябва да играя по неговата свирка и това включва „да оценя и да проявя достатъчно уважение, за да науча бизнеса, макар и от най-ниското ниво“.

Най-трудната част ще бъде да укротя устата си и да заглуша недоволството си, което е в центъра на нещата, тъй като баща ми можеше да спести и на мен, и на себе си неловката година заедно, като покаже съчувствие към жената, която свърши работата и на двамата като мой родител.

Не че точно мразя баща си, но не го разбирам, както и безочливата му жестокост, и никога няма да го разбера. Нямам намерение да прекарам една година в опити да го разбера. Винаги съм усещала всички опити за комуникация от негова страна като принудителни и забързани. Той винаги е бил гоставчик на пари, не татко. Уважавам работната етика и успеха му, но имам нулево разбиране към причините за липсата му на съпричастност и хладината на студения му характер.

– Ще се връщам у дома при всяка възможност – казвам на Кристи, без да съм сигурна дали мога да дам такова обещание поради работния си график.

– И аз ще идвам.

Изгърпвам най-горното чекмедже на скрина и хвърлям вътре купчина чорапи и бельо, докато казвам:

– Нека видим какво ще каже Повелителят за гостуването ти, преди да заредиш с бензин колата си.

– Ще си наема хотелска стая с картата на мама. Баща ти да си го начука.

Смея се и смехът ми прозвучава странно в огромната стая.

– Днес не си настроена добре към родителите ми.

– Обичам майка ти, но не я разбирам. Може би трябва да отида да говоря с нея.

– Тя се премести при Тимъти.

– Наистина ли? Кога?

– Вчера. Дай ѝ време да се настани.

– Добре... – Кристи млъква за момент. – Защо? Знаех, че нещата се влошават, но какво става всъщност?

– Честно казано, не знам. – Въздишам, предавайки се на недоволството, което започвам да изпитвам. Не ми е присъщо да крия нещо от Кристи. – Мама преживява нещо. Тимъти е свестен и му имам доверие да е с него.

– Да, но той не искаше ти да се преместиш заедно с нея.

– Нека бъдем справедливи. Аз съм пълнолетна, а и Тимъти няма достатъчно място в дома си.

– Все още искам да знам защо тя ти позволи да живееш с баща ти сега.

– Казах ти вече, трябва да работя в завода една година, за да ѝ помогна финансово. Не искам да се тревожа за нея, докато съм в колежа.

– Това не е твоя работа.

– Знам.

– Ти не си родителят.

– И двете знаем, че съм. И ще възобновим плановете си веднага щом се върна.

За мен беше изненада, че баща ми се съгласи да посещавам общински колеж тук два семестъра, вместо да ме накара да си взема почивка и да започна една година по-късно в по-приемливо учебно заведение. Парите обаче са си негови и той е единственият източник на финансирането за колежа, затова тази победа на преговорите ми даде да разбера, че баща ми държи на своето достатъчно, за да направи компромис – отклонение от властния му характер.

Оглеждам стаята.

– Не съм прекарвала повече от един ден, нито съм идвала тук през лятото, откакто бях единайсетгодишна.

– Защо?

– Все възникваше нещо. Роман твърдеше, че пътуванията в чужбина и разширяването на бизнеса не му позволяват да се грижи за мен няколко седмици или месеца. Истината е, че започна да ми идва менструацията, развих цици и собствено мнение и баща ми не можеше да се справи. Мисля, че най-много от всичко Роман се страхува да бъде истински родител.

– Странно е да наричаш баща си с малкото му име.

– Не и пред него. Когато съм тук, го наричам „господине“.

– Никога не говориш за него.

– Защото не го познавам.

– Е, кога започваш работа?

– Смените ми ще бъдат от три следобед до единайсет вечерта, но утре ще имам трудова ориентация.

– Обади ми се, когато приключиш. Сега ще те оставя да разопаковаш багажа си.

Когато млъкваме, ми хрумва, че ще бъде затворена в тишината на тази стая, на къщата, и съвсем сама. Роман дори не прояви благоприличието да ме посрещне, за да ме настани.

– Сий? – Гласът на Кристи прозвучава несигурно, както се чувствам и аз.

– О, по дяволите. Добре, сега го почувствах.

Отварям френските прозорци, които водят към личния ми балкон, и се втренчвам в земята долу. В далечината не се вижда нищо друго, освен одеяло от зелена трева, косена на диагонали. Отвъд се простира гъста гора, която обгражда кула на мобилен оператор. По-близо до къщата има добре поддържана градина, изпълнена с южно из-

обилие. Глициния покрива няколко решетки, нависнали като балдахин над фонтани със статуи. Тук-там над оградата преливат живи плетове от подкастрен орлов нокът. До носа ми достига ухахнето на няколко вида цветя, когато лекият ветрец появява към мен в мълчаливо посрещане. На стратегически места из безупречната градина са поставени плюшени канапета и решавам, че това ще бъде кътчето ми за четене. Големият искрящ басейн изглежда примамлив, особено в началото на лятната жега, но се чувствам неудобно като новодошла в двора да го използвам.

– Боже, странно е.

– Чух това.

Нервният ѝ тон е обезпокоителен и това всява страх в мен.

– Надявам се.

– Малко повече от една година, и ще бъдеш у дома. Ти си почти на деветнайсет, Сий. Ако не ти харесва, винаги можеш да си тръгнеш.

– Вярно е.

Вярно е, но споразумението ми с Роман е друга история. Ако се откажа от работата в завода, ще загубя цяло състояние, което може да изплати дълговете на майка ми и да я устройе удобно до края на живота ѝ. Не мога – и не искам – да ѝ го причиня. Тя се скъса от работа, за да се грижи за мен.

Кристи долавя колебанието ми.

– Ти не си отговорна за това. Нейна работа е било да те отгледа, Сий. Това е задължение на родителя, което не трябва да се чувстваш длъжна да изплатиш.

И това е вярно, но докато оглеждам безжизнения двора на Роман, чувствам, че мама ми липсва повече от всякога. Може би разстоянието и отно-

шението на баща ми ме карат да изпитвам благодарност към нея. Така или иначе, искам да се грижа за мама.

– Знам, че майка ми ме обича – казвам по-скоро на себе си, отколкото на Кристи.

Оттеглянето на мама от живота и от мен след всичките ни години заедно беше жестока и объркваща изненада.

– Аз например не те обвинявам, ако си се освободила. Обичам майка ти и така нататък, но на този етап и двамата изглеждат безполезна.

– Роман е поносим. Строг е, но съумяхме да живеем заедно няколко лета. Е, по-скоро съумяхме да се отбъгваме няколко лета. Не търся сближаване, само оцеляване. Усещам това място... студено.

– Никога ли не си била там?

– Не и в тази къща. Той я построи, след като престанах да идвам през летните ваканции. Мисля, че Роман живее предимно в апартамента си в Шарлът. – На няколко крачки от вратата на стаята ми има друга врата. Отварям я и изпитвам облекчение, когато виждам, че е стая за гости. Вляво от мен на площадката на стълбището има полуетаж, който гледа към фоайето на първия етаж, водещо към дълъг коридор с още затворени врати. – Ще бъде като да живея в музей.

– Гадно е. – Кристи изпуска въздишка, която прозвучава като хленчене, и аз долавям огорчението ѝ. Приятелки сме от прогимназията и не сме се разделяли нито за ден, откакто се запознахме. Не знам как да живея без нея и откровено казано, не искам. Но ще го сторя, за доброто на майка ми. Малко повече от една година в заспало градче, сгушено в средата на планината Блу Ридж, и ще бъде свободна. Мога само да се надявам, че времето ще

лети бързо. – Само си намери развлечение. За предпочитане с пенис.

– Това ли е решението ти на проблема? – Връщам се в моята стая и пак излизам на балкона.

– Ще разбереш, ако гадеш време на един от тях.

– Направих го и ти видя какво стана.

– Те бяха момчета. Намери си мъж. Само почакай, момиче. Ще взривиш градчето, когато те видят.

– В момента изобщо не ми пука. – Втрещвам се в зрелищната планинска гледка отвъд частната гора. – Официално живея от другата страна на монетата. Много е странно.

– Мога само да си представям. Горے главата. Обад ми се след ориентацията утре.

– Добре.

– Обичам те.

За автора

Кейт Стюарт е автор на бестселъри на „Ю Ес Ей Тудей“. Родена е в Тексас. Сега живее в Северна Каролина със съпруга си Ник и тяхното палаво куче Сади, порода бигъл. Кейт пише заплетени, секси, изпълнени с тревожни чувства съвременни любовни романи, както и романтични комедии и еротични съспенси. Романът ѝ „Шофиране“ (*Drive*) беше обявен за една от най-добрите любовни истории на 2017 г. от „Ню Йорк Дейли Нюз“ и „Хъфингтън Поуст“. Творбите ѝ са представяни в „Ю Ес Ей Тудей“, „БъзФийд“ и са преведени на седем езика. Кейт обожава всички неща от 80-те и 90-те години на миналия век, особено филмите на Джон Хюз, и рап музика. Занимава се понякога с фотография, може да изплете шал с обикновени бримки, ако се налага, и от време на време се справя много добре с уискито.